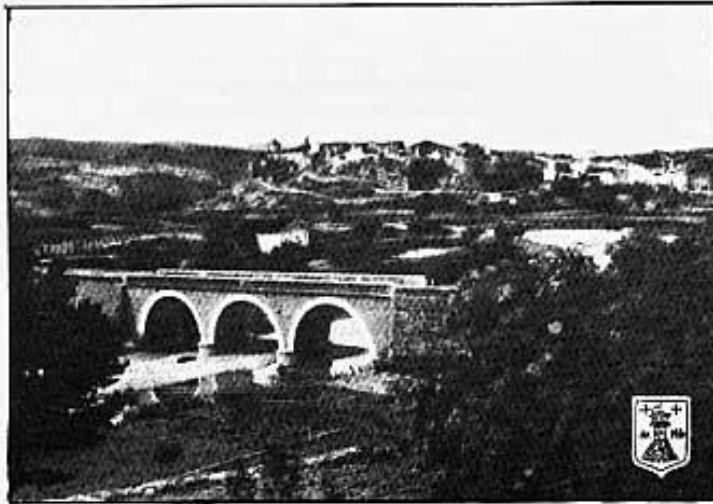

EL CAMPO Y SUS GENTES - I

Era un hombre, solo un hombre!

La primera vez que tuve noticia de él, fué a través de su campesina voz. Cantaba una sencilla canción, sencilla como su letra; a veces alegre o ilusionada pero sin esperanza. La repetía una y mil veces, quizá para creer en su posible realidad, quizá por no conocer otra.

Enderezaba su viejo arado a la vez que empujaba al cansino animal, quien aún durmiente realizaba su recorrido de un ir y venir trazando paralelos surcos; a veces superficial, a veces más

profundos con atascos, al hundir la reja en la tierra dura y seca.

Tierra que igualmente carnes y vidas reseca, no obstante seguía siendo para el mulo y para él amo promesa de buen grano. Grano color de oro como fruto de fundición en horas de ardiente sol.

Sombrero de paja con orejeras color granero, lucía el macho. Sombrero de paja con pañuelo al cuello de azulado color, lucía mi señor.

Voy perdiendo su voz en la dis-

lancia, clavado en la tierra el viento caliente que la llevaba; solo roto su velo con la seca y dura palabra del amo, que a la aradura manda...

Atraído por el hombre, bondadoso animal y pobre tierra, me senté a la sombra de una higuera esperando que se aproximara la arada para volver a escuchar la voz del hombre que con su diestra maneja la accionaba.

Cerca ya de mí, creí entender qué de verdad me invitaba a emprender su confiada marcha:

"ANEM A XAUXA... SI VOLLU VENIR..."

EL MEU POBLE

De nascut, és sentiment amar poble, sol i terra que l'hi daren primer alé.

Morir és, florir en ella si sofrint vares regar rosella, blant i pedra.

D.M.

La nostra Terra, La nostra Gent

Anant pel terme es pot vore encara totes eixes paraes i paradetes de terra, aguantades per parets fetes de la pedra que eixie al arrabassar les maleés. M'imatgino pér un moment, les hores, dies i mesos que amb una aixada entre les mans, sense més d'aliment que un grapat de figues, aquells homens, els nostres "agüelos", aguantant el sol que cada dia els arrugava més la pell, eixada darrere eixada, anaven separant la terra negra, la terra verge, la terra bona, de la pedra per a paredar; i jo em pregunto... En quina il·lusió treballaven?... Quin era el motor que els impulsava a deixar-se la pell i fins i tot la vida al mig de les muntanyes, de les nostres muntanyes?

La resposta no es complicada, només volien plantar unes figueretes i sembrar un grapat de blat per a poder menjar.

Si de cas pensarem amb tot allò que hi van fer els nostres avantpassats, com ho van fer, i quina il·lusió ficaven dia tras dia de sol a sol, penso jo, no ens queixariem tant:... que no podem viure,... que ens toca treballar molt, quan... qui no te un cotxe? qui no te un bon plat de menjar damunt la taula?

qui no es queixa del gustet de no se qué que feien els llangostins de tal o qual boda?

I és que les coses han canviat molt en 60 anys cap ací.

Aquests darrers 60 anys no han aportat només un canvi en la manera de treballar, el canvi més fort es va fer, s'està fent en la manera d'entendre la vida, en la pèrdua de valors considerats fins a les hores com a fonamentals, i sobre tot va restar importància a les coses xicotetes, a les coses quotidianes, a les coses que ara diem "sense importància".

I en tot i això no vullc dir que el canvi ha segut roïn, pero tal vegada no tant bo com haguèrem volgut, ni tant bo com hagués pogut ser.

Pensant una mica... Qui no podria minvar una miqueta eixe egoisme, eixa prepotència que ens envolta, si a la vegada que recordem tot allò que van fer els nostres vells, els fem un monument de comprensió i carinyo a tots aquells que van ser els pilars de la nostra existència?

BOIRA